

Kateřina Peřková

Sbohem, Ameriko

Kateřina Peřková
Sbohem, Ameriko

Eroika

Kateřina Peřková
Sbohem, Ameriko

Eroika

© Kateřina Pešková, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-91-3

*Gerontologie je věda o tom, jak zdravě zestárnout.
... na to, jak zmoudřet, jsme ještě nepřišli.*

Prolog
New York City

Světlo začalo pronikat dovnitř pokoje jako nezkušený zloděj na první štaci. Mladý muž natažený uprostřed postele se pod útokem nevíтанých paprsků nespokojeně zavrtěl a zakryl si hlavu polštářem. Marně. Ani ne pět minut po slunci přišel brutální útok ve formě alarmu v mobilu. Mrštil po něm polštář a došlo mu, že je vzhůru. Což znamená, že nepřijde pozdě do práce. Ale taky to znamená, že noc už opravdu a definitivně končí... Škoda. Co kdyby šéfce zavolal, že přijde o hodinu později?

Ušklíbl se a s trochou lítosti si přiznal, že přemýšlí nad blbostmi. Vstávat musí... Když se přemluví. Zhluboka se nadechl, napjal svaly a připravil se k činu. Čas plynul dál, nezávislý a netečný k jeho skutečně aktivitě. První pokus nevyšel. Nemá to smysl, přestaň blbnout a vstávej! Okřikl se v duchu a nikoli poprvé zašilhal do proudu jasného světla z okna. Aspoň že už je jaro a zima definitivně pryč. Kolik je venku asi stupňů? Absurdnost myšlenek ho naštvála. Přestaň se starat o teploměr a dělej! Proč mám vůbec vstávat tak brzo; zeptalo se ho vědomí nespokojeně, ale samozřejmě odpověď ho neminula: Protože musíš. Zaklel a odhodil příkrývku tak prudce, až sklouzla na podlahu a odkryla zpola zakrytou postavu ženy, která se jemně otrásla zimou, cosi zamumlala a spala dál.

Povzdechl si, nešetrně příkrývku sebral a hodil zpět na postel. Ráno, dva lidi, a pokoj je přitom přece jen prázdný... Jannine se pečlivě zahrabala do tepla a nic nevnímajíc pokračovala ve spánku, jako by se nechumelilo. Proč ne. Podle toho, co včera tvrdila, má dnes volno

a pak se vrací domů. Na Floridu. Kde aligátoři dávají dobrou noc a občasný výlety do New Yorku slouží jako záchranná síť od moskytů, vedra a hurikánů. V duchu se škodolibě zasmál a hned zaznamenal, že se mu zlepšila nálada. Jannine na něj překvapivě působila jako nedobrovolný životabudič. Důvod? Naprostá záhada. Včera v baru se viděli poprvé v životě a noc uběhla dřív, než se stačil nadechnout. Pocit euforie a svobody mu unikal mezi prsty. Bylo mu to líto, ale věděl, že nemá smysl se ho snažit udržet. Vstal.

Doploužil se k oknu a pomalu vyhlédl ven. Proč jen je to okno tak špinavý... Matný, nesmytelný nános letité vrstvy prachu a špíny. Kruci. Zhluboka si povzdechl a opřel těžké čelo o studenou okenní tabulku. Chlad ho na vteřinku odrovnal a připomněl mu čas. Čtvrt na osm. Do háje! Doma v Čechách mu nikdy nedělalo moc problémů vstát do školy nebo do práce. Že by začínal stárnout? Kolik mu to vlastně... Poslední narozeniny proběhly těsně před odletem do Ameriky a neměl chuť je slavit. Mělo by mu už být osmadvacet, opravdu? Zamračil se a v duchu provedl rychlý výpočet. No jo, v roce 2000 oslavil dvaadvacet. To to letí. Měl by se už konečně vzpamatovat, nebo najednou zjistí, že mu je padesát a trčí na tom stejném místě s hlavou groteskně opřenou o okno a zírá na svět venku ze zpožděného osobáku, který nikdy nedorazí do té své správné stanice...

„Teď nebo nikdy,“ zamumlal nahlas a uznal, že dnes opravdu není vhodné ráno na filozofické úvahy. Amen. Petr Horáček, formální student, nynější soukromý pečovatel, a především ilegální český přistěhovalec z Prahy. Jo. Odlepil se od okna a začal se neochotně oblékat. Musel do práce a jeho klienti nepočkají. Štěstí, že dneska má na starosti jen dva a zbytek dne volný; zbude mu tak víc času

na hledání vyšších životních pravd. Au. Sarkasmus zabolet téměř fyzicky.

Z malého bytu na Manhattanu se vypakoval za několik minut. Jo, Jannine. Neobtěžoval se nechat vzkaz. Stejně ji už nikdy nebude mít tak jako včera v noci... Život je pes. S posledním pohledem do slepých oken poslal v duchu ironický pozdrav Orlandu na Floridě a vydal se do polo-prázdné ulice newyorské čtvrti Chelsea, aniž se otočil. Touha se však nikam neztratila. Naopak byla horší a šířavější, než když sem oba dnešní cizinci před několika hodinami vpadli a téměř zoufale se našli ve vzájemném objetí.

„Horatio, Horatio, ty, který pravdu zříš na vrcholcích, jež převyšují hranice nebe a hynou v údolí, jehož jméno je zmar,“ zamumlal Petr roztržitě a s hlavou sklopenou zarytě do země odešel na autobus. Den teprve začínal.

Agentura Modré nebe Brooklyn, NY

„Sašo! Zvedněte ten telefon! Ještě jsem si ani nestačila sundat kabát, proboha, vy mi to tedy neusnadňujete. Kvůli čemu si myslíte, že vás tady mám? Zákazníci nebudou čekat na dvacáté zazvonění!“

Ochraptělý výkřik šéfky kanceláře měl zamýšlený úspěch. Saša Habdi Lennertová, štíhlá, drobná osůbka indického původu si bez vzrušení přihladila neposlušné prameny vlasů, co jí vypadly z důmyslného drdolu na temeni, a zatímco se usadila na otáčivé židli za stolem vysoko obloženým papíry, ladným pohybem malé ruky zuřivě drnčící sluchátko zvedla. Zazvonění nepočítala, ale konečné číslo se zřejmě opravdu přiblížilo k patnáctce. No co, teprve...

„Pečovatelská agentura Modré nebe, u telefonu Saša Lennertová, mohu vám pomoci?“ Poslouchala hlasitý, neosobní projev člověka na druhé straně aparátu a přitom nakukovala škvírou ve dveřích do kanceláře své nadřízené. Vypadalo to, že je na druhé lince a hovoří s rodinou. No ovšem. Jako by z domu nevypadla před dvaceti minutami. Saša se ušklíbla a přeplnula vnímání zpět na klienta na telefonu. „Ale jistě, pane Broostere, máme vaši objednávku potvrzenou a momentálně vybíráme vhodného kandidáta, který by byl pro vaši dceru nejvhodnější. Uvedl jste specifikaci ohledně pohlaví? Aha, dobře, v tom případě to bude jednodušší, nyní máme v evidenci řadu mužských ošetřovatelů, kteří maximálně splňují vaše požadavky a... tady čtu, že by se u vaší dcery měl střídat s další ošetřovatelkou, je to tak? Samozřejmě. Tím lépe. Chcete ho nejprve vidět osobně? Jistě, to půjde zařídit. Kdy a v kolik hodin by